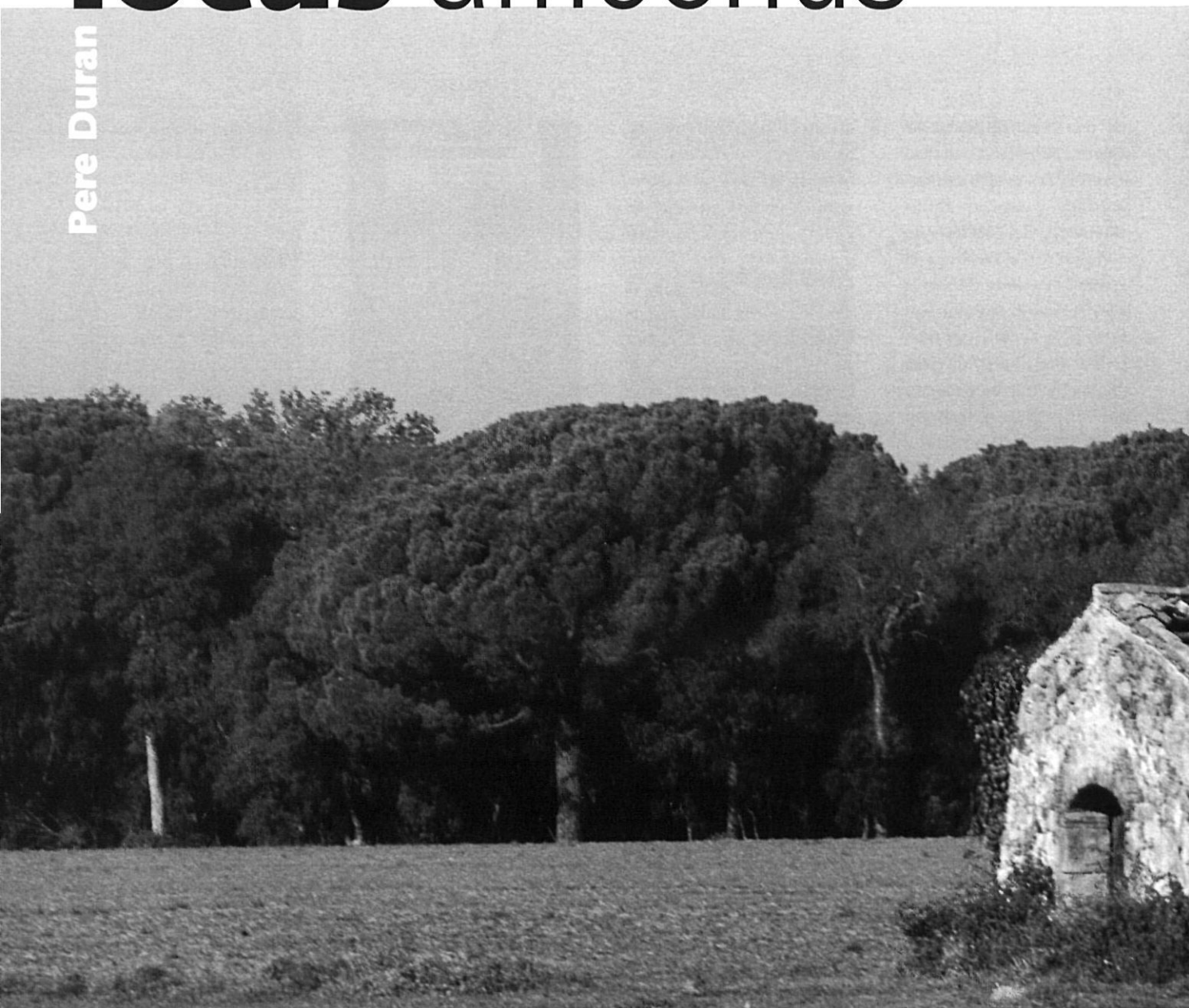

locus amoenus

Pere Duran

De Llagostera a Romanyà

Mariàngela Vilallonga

Qualsevol dimarts de tardor. Tres quarts de vuit del matí. Desfaig el camí que tot just deu minuts abans he fet. Agafo el trencall de Panedes. Travesso el primer bosquet. De sobte apareix el pla. Els camps són igual de bells. Com sempre. Però hi ha plantat fletxes que miren amunt, que apunten als déus. La carretera serpeja enmig del pla. Deixo el segon bosquet. El meu roure al peu del camí a la banda esquerra. El Mas Vidal i les torres que empetiteixen el roure a banda dreta. Més amunt els eucaliptus continuen perdent la pell del tronc. La pallissa de can Llambí sobreïx de palla. L'ermita tan discreta de Sant Ampèlit de Panedes. Les vaques i la seva ferum. Un altre bosc. Un altre pla amb la vinya abandonada i el camí de la font de Panedes, la de les dones d'aigua i del gorg de les fades. Enfilo el bosc ja més espès d'alzines sureres i pins. Vonda Shepard em va cantant *Crying*. Un sol de color de polpa de taronja sanguina m'encén Romanyà davant dels ulls, per llevant. L'encén per l'esquena. La figuera bíblica es dibuixa en el cel, sola. L'encreuament. Els revolts es fan més pronunciats, la pujada més esquerpa, la vegetació més selvàtica. Cirerers d'arboç tacats de vermell, pinassa als marges, les roques llises i grises vestides de líquens. La molsa velluteja més. *Crying over you*, repeteix incansable el compacte. El sol se'm va fent ataronjat, ja no sanguina. I amb ell la nuvolada del damunt que el va tamisant. El darrer revolt. El campanar de pedra fosca, els xiprers de can Almeda, els cedres, la pedra antiga amiga d'anys, l'ametller de l'hort clos de la rectoria, la placeta, les parets florides de buguenvíl·lees i de geranis, les dues joves magnòlies acabades d'arribar. Els pollancre que ja groguegen. Més cedres, i xiprers, i tanques de pedra. El camí de la font dels Castanyers. El suro de tronc esberlat. Trenco a la dreta. L'antena em fa nosa enmig de les alzines i la voladissa d'ocells. Arribo a la casa de la tanca blanca, dels horitzons perduts; els tres xiprers que senyoregen l'entrada, al costat de l'olivera de tres branques, em donen la benvinguda. Pau i acolliment. Els papirs de l'estany es cimbregegen per saludar-me. El suro gros plora fulles. En Duc em segueix a la porta amb el seu bordar insistent. M'acosto al xiprer sol. Pujo l'escala d'acàcia. La casa està silenciosa. L'olor del meu estudi. Obro persianes. M'assec a estudiar. Se m'ha amagat el sol. M'ha deixat una mantellina de núvia entre els arbres retallats sobre un cel de plata. M'espera la relectura lenta i plaent dels meus llibres amics, mentre per la finestra torna, tossut, «el cel blau, clapat de fulles, ratllat de branques».

de la Selva